N°. 1847. N°. 323.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaturdag en Zondag, is ƒ5 in de drie maanden.)

ZATURDAG 20 NOVEMBER.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, ƒ1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt voor elke plaatsing.)

Advertentiën voor de Courant van den eigen dag moeten bezorgd worden des morgens vóór negen ure. Alle Advertentiën na negen ure inkomende blijven liggen tot het volgend nommer.

De voordeelen der autokratie zigtbaar in de beteugeling der zeerooverij in de Oost-Indische kolonien.

In het vorig jaar heeft de heer CORNETS DE GROOT, toen secretaris-generaal bij het departement van koloniën, thans benoemd tot Raad van Neêrlandsch Indië, uitvoerig alles bloot gelegd, wat in onze overzeesche bezittingen tot uitroeijing der zeerooverij is gedaan. Wij hebben toen dat stuk gelezen, maar welken indruk het ook op anderen gemaakt moge hebben, ons heeft het niet overtuigd, dat men daar gedaan heeft, wat men had kunnen, wat men had behooren te doen. Wanneer wij toch ons zelven afvragen, wat de schrijver bewezen heeft, zoo blijft het antwoord altijd: dat het bestuur, (iets hetwelk nooit door iemand betwijfeld is) altijd met een ongunstig oog de zeerooverij beschouwd, meermalen maatregelen tegen de zeeroovers genomen en expeditiën tegen hen uitgerust heeft. Maar wij vinden in de handelwijs tegen de zeeroovers noch eenheid noch vastberadenheid. Men wint nu den raad van dezen, dan van genen in, eenen raad, die meermalen behartigenswaardig was, maar niet behartigd werd; men neemt proeven, maar laat die, naauwelijks genomen, weder varen. Men omhelst eindelijk een stelsel, bouwt en rust uit eene menigte vaartuigen, welke men meent, dat het best ter beteugeling der zeerooverij zullen strekken; weinige jaren later laat men die verrotten en te niet gaan, om wederom eenige jaren later van voren af te beginnen. Dezelfde stelselloosheid en zwakheid, welke in het moederland, zoo veel bedierven, waren ook hier de oorzaak, dat men, na tonnen schats daaraan besteed en talrijke menschenlevens daarbij verloren te hebben, nu nog het zoo verre niet heeft kunnen brengen, dat men den hoofdzetel onzer koloniale magt, Java, van het gevaar heeft kunnen verlossen. Met grond voerde een der raadgevers van het Indisch bestuur aan, dat, wilde men de zeerooverij beteugelen, men dit niet enkel langs den weg van geweld moest beproeven, maar tevens liefde voor een ander middel van bestaan bij de volken van den Archipel, voor welke de zeerooverij een handwerk geworden was, moest opwekken; dat men de zeerooversbevolkingen tot den landbouw moest trachten te brengen. Op zeer kleine schaal nam men eene enkele proef en bekommerde zich verder niet meer om de zaak. En toch voor niemand kan het twijfelachtig wezen, of deze plaag onzer Oost-Indische bezittingen, welke voor langen tijd haren bloei en hare beschaving belet, kon alleen door een vast stelsel, dat met kracht en volharding ten uitvoer gelegd werd, te boven gekomen worden. Op den weg, welken men volgde, viel daaraan niet te denken. Men mogt nu en dan kruistogten laten doen, men mogt het verlaten en de beteugeling der zeerooverij altijd als eerste en volstrekte voorwaarde der overeenkomsten met de inlandsche vorsten maken, het eenige, waaraan men, en wij miskennen daarvan het belang niet, voortdurend getrouw geweest is, wat baatte dit, zoo lang men niet besloot, zich de zaak, als eene van het hoogste belang voor onze bezittingen aldaar, aan te trekken, daartoe een verstandig en vast plan beraamde en met consequentie ten uitvoer legde?

En wat was de oorzaak van het onvoldoende en de veranderlijkheid dier pogingen? Was het wel eene andere dan dat de waarde der koloniën alleen in guldens en centen berekend werd; dat de bloei van deze uit het oog verloren werd en men alleen bedacht was veel geld bijeen te schrapen, om in het moederland het bestaande stelsel, het mogt dat der volharding of dat van het behoud heeten, staande te houden. De rekening was verkeerd, want men lette alleen op het tijdelijk cijfer en liet de toekomst buiten berekening. Men bedacht niet, dat enige millioenen meer, in de koloniën uitgegeven ter uitroeijing der zeerooverij, iets wat eene goede staatkunde evenzeer als menschelijkheid scheen aan te bevelen, eens door die bevredigde en voor de nijverheid gewonnen gewesten met woeker terug betaald zouden worden. Men vergat de ontevredenheid, waarin de zeerooverij de inlandsche bevolking brengt, in rekening te brengen. Wanneer de Nederlandsche vlag hen zoo weinig beschermt, zullen zij gaarne de proef nemen van hetgeen eene andere hun geven zal, al kon het ook wezen, dat deze hun even weinig hulp bood. Die pligt, want het is in onze oogen een pligt, dien wij jegens de koloniën te vervullen hadden, werd slechts zeer gebrekkig vervuld; en dat alleen ten einde men nog eenige jaren de erkenning van de onafhankelijkheid van België, tot welke men wist toch eenmaal te zullen moeten komen, zou kunnen uitstellen of eene herziening der grondwet in liberalen zin nog wat langer zou kunnen beletten.

Het autokratisch beheer der koloniën is, zegt men, noodig, dewijl daarbij overwegen en besluiten één is. In de koloniën moet vooral kracht ontwikkeld worden, en deze kan men alleen daar verwachten, waar de daad het woord volgt. Het zou fraaijer klinken, wanneer men de waarheid van dit beweren uit de feiten zelve zou kunnen opmaken; maar juist het tegendeel: hier, waar aan den goeden wil van het bestuur niet te twijfelen valt, waar geen verschil van inzigt omtrent de noodzakelijkheid van klemmende en doortastende maatregelen denkbaar is; juist hier zien wij dezelfde weifeling, dezelfde ongestadigheid, dezelfde transactie-geest, die altijd halve middelen kiest. En wij gelooven dan regt te hebben, te vragen, of dit in gelijke mate het geval zou geweest zijn, wanneer er eene meer werkzame controle der vertegenwoordiging bestaan had. Ten slechtste genomen, zou zij hetzelfde gedaan hebben; maar hoe veel meer kans is er niet, dat zij gemeend zou hebben, dat het zoowel met het belang als met de eer van Nederland strijdt, na dertigjarigen krijg tegen de zeeroovers nog niet zoo ver gekomen te zijn, de ingezetenen van Java tegen hunne aanvallen te kunnen bewaren. De autokratie is ook op de schaal der ondervinding te ligt bevonden. Eene nieuwe grondwet, welke nog langer de vertegenwoordiging van de medeoregering der koloniën poogt uit te sluiten, is dan ook onaannemelijk.

Intusschen heeft de heer BAUD zich zoo aanhoudend ter gunste van het autokratisch stelsel uitgelaten, dat niemand zulk eene verbetering bij de toegezegde herziening verwacht. Het is eene der redenen, waarom onder een ministerie, waarvan hij lid is, geene volledige en goede herziening te wachten is. Een snuggere behoudsman heeft omtrent den wensch naar aftreding der ministers, door de onafhankelijke drukpers geuit, de snedige aanmerking gemaakt, dat die niets minder dan eene inbreuk op de grondwet

was; want in artikel 74 staat: »De *Koning* stelt ministeriële departementen in, »benoemt derzelver hoofden, en ontslaat »die naar welgevallen.” De man schijnt dus te denken, dat het *Handelsblad*, de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* of wij het plan hebben, het tegenwoordig ministerie te ontslaan en een nieuw te benoemen; anders toch spreekt hij werkelijk onzin. Of zou hij, wanneer wij hem waarschuwden voor eenen onbekwamen of oneerlijken bediende en hem aanraadden dien door eenen anderen, wiens bekwaamheid of trouw wij roemden, te doen vervangen, zeggen, dat wij op zijne vrije keus inbreuk maakten? Het zij zoo het zij; op het gevaar af van aldus de grondwet te overtreden, wenschen wij, dat hare herziening niet van de tegenwoordige ministers moge komen, maar van mannen, van welke men met zekerheid eene even volledige als verstandige kan verwachten.

Buitenlandsche berigten.

ITALIË.

Een buitengewoon nommer der Florentijnsche Courant meldt het volgende, onder dagteekening van den 10den: In Fivvizano is bloed gestort. De kleine stad had het bezetten door de troepen van Modena droevig maar kalm laten geschieden; toen echter op den avond van den 7den graaf *Guerra*, de bevelhebber dezer troepen, eenen sergeant der nog daar vertoevende Toscaansche Karabiniers, die met eenigen zijner manschappen door de straten trok in hechtenis deed nemen, daar hij aan het kommando van af te trekken niet terstond had gehoorzaamd, rotte er een hoop volks te zamen en eenige jonge lieden begonnen, hoewel de ouderen het hun afraadden, te roepen: »Laat onzen sergeant los!” Aanstonds rukte de geheele Modeensche krijgsmagt op naar de markt, en toen het volk op de eerste waarschuwing niet uit elkander ging, kommandeerde kolonel *Guerra* vuur. Vijftien à twintig schoten vielen, en twee burgermanskinderen *Gaetano Bonfigli* en *Francesco Calamai*, stortten dood ter neder; drie anderen waren zwaar gekwetst. Deze ongelukkigen schijnen allen als bloote toekijkers op eenen grooten afstand van de hoofdwacht te hebben gestaan. De schrik over deze bloedige daad is algemeen; vele Fivvizaners hebben gedeeltelijk in de aangrenzende Toscaansche provinciën, gedeeltelijk over de Sardinische grens eene wijkplaats gezocht; de achtergeblevenen durven het niet wagen hunne huizen te verlaten; ja zij vertoonen zich naauwelijks aan het venster. De stad en de omstreken zijn door meer dan 800 man Modeensche troepen bezet; er trekken gestadig patrouilles door de straten, en aan de brug van Ceserano staat een sterk detachement met twee officieren. Het berigt van deze vijandige, onwettige en onverwachte in-bezit-neming van Fivvizzano heeft van den eenen kant alle Pontremolesen in opschudding gebragt die nu een dergelijk lot voor hun land vreezen, en zich thans ter verdediging toerusten waarbij de pastoors zich aan het hoofd hunner gemeenten stellen; van den anderen kant heeft het in Florence eene allerhevigste verbittering verwekt. Den 9den november hadden er talrijke zamenkomsten van de burgerij plaats, en een duizendtal jonge lieden bood zich aan als vrijwilligers naar Fivvizano te trekken, om deze plaats van de Modeners te zuiveren. De stedelijke magistraat kwam bijeen en de Gonfaloniere moest zich naar het paleis begeven, om aan den groothertog verlof tot het oprukken te vragen. Aanstonds werd een brief van den groothertog aan den Gonfaloniere der stad Florence publiek gemaakt, waarin Z. H. de bezetting van Fivvizano in scherpe bewoordingen als eene vijandige en onwettige handelwijze voorstelt, aan de burgerij van Florence zijnen dank betuigt voor haren patriotischen ijver en aanhankelijkheid, doch tevens zijnen hoop en zijn vertrouwen te kennen geeft, dat zijne aan de Modeensche regering gerigte bedenkingen, benevens de waarborgen, welke de mede-onderteekenaars der hierop betrekking hebbende verdragen weldra zullen verkrijgen, het gewenschte gevolg zullen hebben. Ten slotte meldt gezegd dagblad nog dit: Z. D. H de groothertog, na rijp onderzoek overtuigd, dat het bezetten van Fivvizano van de zijde der Este-sche troepen eene daad van vijandschap is tegen zijne souvereiniteit, en met het grootste misnoegen onderrigt van de daarop gevolgde beklagenswaardige gebeurtenissen, heeft bevel gegeven, dat, zonder verwijl, de vereischte plegtige protesten aan de Este-sche regering zouden gedaan worden, onder het stelligste voorbehoud ten aanzien der bewuste handelwijze en hare gevolgen. Van dit protest zal mededeeling worden gedaan aan de mogendheden, welke de bewuste tractaten mede onderteekend hebben. — Uit Livorno en Pisa zijn versche troepen naar het vicariaat Pietrasanta opgezonden, en de militaire stadsdienst is aan de burgerwacht opgedragen.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 15 *nov.* De door den Koning van Sardinië ingevoerde vrijzinnige veranderingen in het staatsbestuur hebben ook in Savoye de grootste vreugde verwekt. Vooral de instelling der provinciale standen heeft de goedkeuring van het volk weggedragen en men vleide zich, dat de plaats gehad hebbende veranderingen de voorboden van nog belangrijker hervormingen zouden zijn, en dat weldra een algemeene landdag ook in het koningrijk Sardinië zou worden daargesteld.

— Uit het vorstendom Lubeck wordt geschreven, dat men zich aldaar vleit, weldra, misschien nog voor het einde van het loopende jaar, de inrigting van provinciale standen te zullen verkrijgen. In verband daarmede brengt men de reis van den groothertog naar de Zuid-Duitsche staten.

— De boeren in Lijfland zijn, volgens een oud gewoonteregt, verpligt hunne godsdienst-leeraars, te onderhouden, en daarvoor jaarlijks eene zekere belasting te betalen. Dezer dagen is een besluit bekend gemaakt, waarbij diegenen, welke zich aan de regtzinnige Grieksche kerk aansluiten, van de betaling dier belasting worden ontheven.

Frankfort, 15 *nov.* De berigten uit Zwitserland zijn heden zeer uiteenloopend. Volgens het dagblad van Freiburg zou de inbezitneming van het terrein rondom die stad door de eedgenootschappelijke troepen, na een bloedigen wederstand, werkelijk hebben plaats gehad, doch was een inval in het kanton Zug mislukt en waren de drie bataljons eedgenootschappelijke troepen, gedeeltelijk op de vlugt geslagen, gedeeltelijk gevangen genomen. Daarentegen zou, volgens het dagblad van Zurich, de bedoelde inval, hoewel met eenig verlies, geheel ten nadeele van de troepen van het Afzonderlijk Verbond zijn uitgevallen. Een gerucht, dat de vijand een inval op het grondgebied van Zurich gedaan zou hebben, wordt officieel tegengesproken Een ander berigt, als zou een Fransch leger van 25,000 man en een Oostenrijksch van 30,000 man, zich naar de Zwitsersche grenzen op marsch hebben begeven, verdient allezins bevestiging.

Uit Aargau schrijft men, dat het Afzonderlijk Verbond, terwijl de eedgenootschappelijke armée in de omstreken van Freiburg geconcentreerd is, van deze gelegenheid gebruik maakt, om naar verschillende zijden uitvallen te doen. De berigten die daaromtrent van verschillende kanten inkomen, zijn echter zoo onbepaald, dat zij vooralsnog geen vertrouwen verdienen.

ZWITSERLAND.

Bern, 14 *nov.* Het plan, om eerst naar Lucern op te trekken, nadat Freiburg zoude gevallen zijn, is door een incident gewijzigd. Een Bernsch aristokraat verried dit plan aan de Lucerners, waarop de krijgsraad van het afzonderlijk verbond besloot, dadelijk de kantons Zurich en Aargau aan te tasten. In den nacht van 12 november rukte een sterk corps over Hitzkirch, verdeelde zich daar in twee kolonnen, waarvan de eene bij Ottenbach de schipbrug over de Reuss overmeesteren en de Zurichers in het district Kronau afsnijden wilde. Drie kompagniën Zurichers, tijdig gewaarschuwd, trokken de brug van den linker oever terug, maar moesten onderscheidene uren achtereen tegen 4 bataljons met groote inspanning strijden. De andere kolonne wilde er zich bij Muri naar Villmergen doorslaan, maar werd, ondanks eenen woedenden aanval, met groot verlies teruggeslagen. Het geheele leger riep nu met onstuimigheid »voorwaarts!” en de generaals besloten, het bevel tot aanval van *Dufour* niet af te wachten, maar naar Lucern op te trekken, *wat thans reeds geschied zal zijn.*

Bazel, 15 *nov.* Zoo even ontvangen wij hier de tijding, dat Freiburg, gisteren voormiddag ten 11 ure, gecapituleerd heeft. De tegenstand moet zeer hevig zijn geweest. De divisie-generaal *Bürckhardt* van Bazel marcheerde aan het hoofd van de kolonne tot aanval, en eerst toen op verschillende punten brand in de stad was ontstaan, geschiedde de overgave. Ten gevolge van de capitulatie *treedt nu Freiburg van het afzonderlijk verbond terug en geeft de beslissing der jezuïten-quaestie in handen van den landdag over.*

HANOVER.

Hanover, 15 *nov.* Het voorlaatste nommer onzer *Morgenzeitung* werd, ofschoon het reeds gecensureerd was, in den laten avond nadat het reeds was uitgegeven, in beslag genomen. Politie-dienaren kwamen aan de huizen der geabonneerden het vervolgde nommer ophalen. Men zegt, dat de oproeping voor *Beseler* tot dezen maatregel aanleiding heeft gegeven.

— Zelfs de zoo karige openbaarmaking zijner verhandelingen, welke onze gemeenteraad begonnen had, is in de hoogere atmospheer kwalijk opgenomen. Het ministerie van binnenlandsche zaken zou, naar men zegt, aan den magistraat inlichtingen gevraagd hebben, waarop de bevoegdheid rustte, zulke mededeelingen van gemeente-aangelegenheden te doen? dit beteekent dus zooveel als, ik wil het niet hebben. Het groote voorbeeld van Pruissen, dat aan het gemeente-wezen die krachtige ontwikkeling gaat, welke alleen op den gezegenden grondslag der openbaarheid mogelijk is, gaat der Hanoversche bureaucratie weder zonder spoor na te laten voorbij.

FRANKRIJK.

Parijs, 6 *nov.* Het is nog zoo zeker niet dat *Guizot* lang genot van zijn voorzitterschap van den raad der ministers hebben zal. Het gerucht van eene verandering van ministerie, waarbij *Molé* weder aan het bewind zou komen, komt weder ter sprake; zulk eene wijziging zou voor den tegenwoordigen voorzitter van den ministerraad des te grievender zijn, daar zijne portefeuille dan juist aan zijnen onverzoenlijksten tegenstander ten deele zou vallen. Voor de geloofwaardigheid van dit gerucht zijn twee gronden bij te brengen, de houding van het dagblad *la Presse* en het gedrag van den minister van binnenlandsche zaken, graaf *Duchatel*. *Emile de Girardin*, gelijk algemeen bekend is, is, als men het zoo eens uit mag drukken, de gedienstige schildknaap en wapenknecht van graaf *Molé* en diens staatkunde. Onder des graven beschermheerschap is het blad in de wereld gekomen; onder des graven heerschappij hoopt de directeur der *Presse* zullen zijne verdiensten erkend en beloond worden. Sints eenige dagen nu merkt men op dat de oppositie en de aanvallen die de *Presse* sedert langen tijd tegen het ministerie gevoerd heeft afneemt. Niemand verdenkt den heer *de Girardin* dat hij met *Guizot* den vrede zou gesloten hebben; wonden aan de eigenliefde toegebragt heelen niet zoo ligt, en daar men evenzeer overtuigd is dat hij zijnen ijver niet dan op goede gronden koud zal laten worden, zoo wil men dit verschijnsel zeer eenvoudig ophelderen door de naderende zege van *Molé.* Het spreekt van zelf dat een zoo doorkneed staatsman als *de Girardin* niet veroordeeld kan zijn ten eeuwigen dage in oppositie te blijven; dat is ten hoogste goed genoeg voor menschen die uitzigten noch familie hebben. Van eenen anderen kant is de breuk tusschen *Duchatel* en *Guizot* onbetwistbaar. Gelieft dit te bedenken: de minister van binnenlandsche zaken wilde zijnen broeder, die prefect is en *Napoleon* heet, tot ambassadeur in Spanje benoemd zien, en de minister zoowel als zijn keizerlijke broeder waren stom van verbazing, toen de chef hen in het *Hôtel des Capucines* op zijne drooge, snijdende manier antwoordde, »het »was niet gebruikelijk den diplomatieken loopbaan »met een ambassadeurschap in Spanje te beginnen!” Sints dien tijd had graaf *Duchatel* steeds hoofdpijn of pijn in ’t hoofd, en mompelde van afscheid nemen, van rust, van onweêrstaanbare zucht naar eenzaamheid en stil ambteloos leven. Niemand wilde aan die allerplotselingste poëtische herschepping van den heer minister geloof slaan, doch men weet openlijk op de tusschen de twee laatst overeind staande pilaren van den 29sten october uitgebrokene vete. Maar waarom heeft *Duchatel* dan zijn ontslag niet genomen? Omdat ook hij, zegt men, er op rekent dat de tijd niet meer verre af is dat *Guizot* het veld zal moeten ruimen, in welk geval *Duchatel* zijne tegenwoordige positie en de door hem geledene krenking als eertitel en aanbeveling bij den toekomstigen president van den ministerraad zal aanvoeren. Wanneer de oorzaak der kwaal slechts eenmaal is weggenomen zal ook de hoofdpijn wel verdwijnen en daarmede allen grond van ontslag, en van de ongebreidelde lusten van broeder *Napoleon* ware verder geene sprake meer. Zoo zegt men; ik sta er niet voor in.

† *Parijs*, 15 *nov.* »Gelijk te verwachten was, hebben de treurige tooneelen, laatstelijk in de hooge Fransche diplomatie voorgevallen, aan de dagbladen stof tot allerlei aanmerkingen gegeven. Met veel meer bitterheid dan gepastheid, zinspeelt *Le Siècle* op twee graven en twee scheermessen; de krankzinnigheid toch die de heeren *Bresson* en *Mortier* overviel, heeft niets gemeens met hunne grafelijke hoedanigheid; en de aanwending van scheermessen, voorwerpen van dagelijksch gebruik voor iederen man, is vrij natuurlijk. De graaf *Bresson*, onderhevig aan een zeer levendig en prikkelbaar gestel, misnoegd dat hij geene voornamer zending dan die van Napels had kunnen erlangen (hetgeen echter veeleer aan de omstandigheden dan aan den wil der regering te wijten was) bezweek voor den invloed der Napelsche lucht op zijn zenuwgestel, en sneed zich in eenen hevig overspannen toestand — aanval van krankzinnigheid — de keel af. Daar nu de heer *Bresson* algemeen, zelfs door de bladen der oppositie, als een der bekwaamste Fransche diplomaten beschouwd werd, daar wijders op zijn zedelijk gedrag volstrekt geene aanmerkingen vallen, zoo is het ongerijmd den *graaf* te verwijten wat de *mensch* bedreef. De graaf *Mortier*, de zoon van den maarschalk, is veel minder bekend, en schijnt nooit meer dan een middelmatig diplomaat geweest te zijn. Reeds vroeger moet hij aanvallen van krankzinnigheid gehad hebben, en de laatste uitbarsting was wederom door kenteekenen vooraf gegaan. Wil men nu die kwaal wijten aan zijn graafschap, dan moet men erkennen, dat het veel meer de bloote titulatuur is, die het bloed bederft, dan eigenlijk gezegde aristocratische afkomst; want de familie *Mortier*, gelijk men weet, is van zeer nieuwen adel. Maar even als thans die graaf *Mortier*, met verlof uit Turijn teruggekeerd, krankzinnig werd, werd het, twee jaren geleden, te Weenen, de heer *Périer*, secretaris der Fransche ambassade bij het

keizerlijk hof. Zijne krankzinnigheid was minder bloeddorstig, en hij sneed zich de keel niet af, noch dreigde zulks aan kinderen te doen. Zal men zulks wijten aan de omstandigheid, dat hij nog niet met den grafelijken titel gesmukt was? — Ernstig gesproken, schijnen bij al die voorvallen van krankzinnigheid onder de diplomatie, voornamelijk de regeringen te moeten worden gelaakt, die, ofschoon de betrokken personen reeds vroeger blijken van krankzinnigheid gaven, dezelve nogtans bleven gebruiken, en hun, na tijdelijke genezing, nogmaals eene diplomatische betrekking vertrouwden. De diplomatische loopbaan vordert geenszins, gelijk de *Standard* schijnt te denken, bijzondere inspanning van den geest, noch bovenmatigen arbeid. Het is veel meer de verhittende levenswijze, welke de hersenen aantast, dan wezenlijke hoofdarbeid. Moge nu slechts de Fransche en andere regeringen (ook Nederland heeft krankzinnige secretarissen van legatie gehad, welke niet allen, na hun herstel, de diplomatische carrière voor hen gesloten gevonden hebben) uit het gebeurde leeren hoe ongepast het is personen, die eenmaal blijken van krankzinnigheid gaven, wederom in diplomatische dienst te stellen.

Eene kwakzalverij, die hier thans bijzondere kosten aan aankondiging besteedt, is die, welke gedreven wordt met het magnetismus en de *clairvoyance*. Men kent de verhalen van *Alexandre Dumas*, dienaangaande in *La Presse* afgedrukt, maar niet iedereen weet dat die artikels eigenlijk niets anders zijn dan zoogenaamde *réclames*, die vermoedelijk door den magnetiseuren den speculant duur worden betaald. Dat de heer *Dumas* de vrijheid neemt zijne gasten en bezoekers, buiten hunne goedkeuring, als getuigen aan te halen van de magnetiseer-kunsten welke hij verhaalt, is nog onlangs gebleken uit eenen brief, waarin eene genoemde geestelijke tegen zijne aanhaling als getuige protesteert, en verklaarde geenszins geacht te willen worden de waarheid te bevestigen van hetgeen de heer *Dumas* verhaalde. Overigens is het blijkbaar, dat, bezate een zoogenaamde *clairvoyant* slechts een zeer gering gedeelte des vermogens 't welk men hem toedicht, de magnetiseur een veel korteren weg tot fortuin hebben zou, dan het vertoonen zijner kunst. Waarom dan zijnen patient geen inlichtingen gevraagd, omtrent den stand der effecten-beurs eenige dagen later? Waarom van hem niet vernomen welke nommers in de loterijen zullen worden uitgeloot! — Eene andere afdoende overweging is, dat de Parijsche *Académie de Médécine*, reeds onderscheidene jaren geleden, eenen prijs van 3000 franken heeft uitgeloofd, voor eenen wezenlijken *clairvoyant* of *clairvoyante*, die zich aan haar onderzoek zou hebben onderworpen; en nooit is er een in de *Académie* verschenen."

Parijs, 16 nov. Tot heden toe ontbreken nog alle berigten betreffende den afloop der operatiën tegen Freiburg. Volgens het dagblad *la Suisse* van 14 dezer, zou de stad zich aan de eedgenoodschappelijke troepen hebben overgegeven. Men houdt dit gerucht echter vóór alsnog voor voorbarig.

Andere berigten melden slechts het volgende. De stad Freiburg was door het eedgenoodschappelijk leger geheel ingesloten; Belfaux, een dorp, op een uur afstands van bovengenoemde stad gelegen was door de brigade van kolonel *Frey van Brugg* in bezit genomen; *Romont* was na een kortstondigen tegenstand mede in handen der eedgenooten gevallen.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 17 nov. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden heeft de heer *Opperdoes Alewijn*, tot welks toelating als lid der Kamer vroeger besloten was, de bij de grondwet gevorderde eeden afgelegd en zitting genomen. De commissie van rapporteurs voor het wetsontwerp tot regeling van het Nederlandsche muntwezen heeft daaromtrent haar algemeen verslag uitgebragt, en is de beraadslaging over genoemd wets-ontwerp vastgesteld op vrijdag aanstaande. Daarna hebben achtervolgens de beraadslagingen plaats gehad over het wetsontwerp tot opheffing van het fonds van het *Staatsblad*, en over dat tot verhooging der staatsbegrootingen ter zake van uitgaven, voortvloeijende uit de wet van 29 Nivôse XIIIde jaar, welke beide met algemeene stemmen zijn aangenomen, en is ten laatste het wets-ontwerp tot opheffing van het fonds voor den Zuidplas, zonder beraadslaging, mede met algemeene stemmen aangenomen.

's Gravenhage, 18 nov. Morgen, vrijdag, zal de Tweede Kamer der Staten-Generaal overgaan tot het opmaken eener lijst van drie kandidaten, om aan Z. M. den koning te worden aangeboden, waaruit Hoogstdezelve eene keuze zal doen tot aanvulling der opengevallene betrekking van raadsheer in den Hoogen Raad.

Daarna zal de Kamer beraadslagen over het ontwerp van wet tot regeling van het Nederlandsche Muntwezen.

Aanstaanden zaturdag zullen de beraadslagingen gehouden worden over het ontwerp van wet tot opheffing van de consentbiljetten voor de onbelaste granen en tot heffing van den accijns op het gemaal in Limburg bij collecte.

Na de zitting van zaturdag, zal de Kamer voor eenigen tijd, en wel tot in het begin van het volgende jaar, hare werkzaamheden schorsen. Eerst bij de hervatting derzelve, zal er beraadslaagd worden: I. over het tweede en derde boek van het Wetboek van Strafregt, en II over dat betreffende de ondersteuning van behoeftigen.

— In de zitting der Tweede Kamer van donderdag ll. zijn rapporten uitgebragt over onderscheidene verzoekschriften. De heer *van Rosenthal* heeft het woord gevoerd over een adres van *A. K. Bouricius*, houdende klagten, over benadeeling, die hij van verschillende personen ondervonden heeft. — Wij zullen hiervan een nader verslag geven. De Kamer is daarop ten opzigte van gemeld adres overgegaan tot de orde van den dag.

Rotterdam, 18 nov. Volgens een opgemaakten staat, bestond de bevolking der koloniën van weldadigheid, op 1 october jl., uit 12,311 personen en op 1 november daaraanvolgende uit 12,270, zijnde dus eene vermindering van 41 personen.

Arnhem, 19 nov. Men verneemt, dat de Arnhemsche liedertafel *Euterpe* in hare laatste vergadering besloten heeft, aan de muzijkgezelschappen *Cecilia* en *Euphonia*, alhier voor te stellen, gezamenlijk een concert te geven, ten einde mede bij te dragen in de kosten voor het op te rigten monument van den grooten onlangs overledenen *Mendelsohn Bartholdy*, en zoodoende openlijk te toonen, dat men ook in Nederland dien grooten componist naar zijne wezenlijke waarde heeft leeren hoogschatten.

Ontwerp eener algemeene wet over de heffing der regten van in-, uit- en doorvoer en van de accijnsen. — Wet omtrent de heffing van eene belasting, onder den naam van tonnegeld der zeeschepen.

(Vervolg van No. 232.)

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

Van boeten en straffen in het algemeen.

Art. 427. Sluikerij of poging tot sluikerij wordt gestraft met gevangenisstraf voor den tijd van *eene maand* tot *een jaar*, wanneer zij door één persoon, en van *drie maanden* tot *twee jaren*, wanneer zij door meer dan één persoon wordt bedreven.

Bij herhaling van overtreding wordt sluikerij gestraft met gevangenis voor den tijd *één* tot *drie jaren* wanneer zij door één persoon, en van *twee* tot *vijf jaren* wanneer zij door meer dan één persoon wordt bedreven.

De gesluikene goederen of de goederen die men gepoogd heeft te sluiken, worden bovendien verbeurd verklaard, zoo mede de vaartuigen, voertuigen en de gespannen tot het plegen van de overtreding werkelijk gebezigd, of daartoe, hetzij als middelen van vervoer of op eenige andere wijs dienstbaar gemaakt.

Art. 428. Onder de benaming van sluikerij verstaat de wet allen in- of uitvoer welke, zonder verklaring of aangifte aan de eerste of laatste kantoren, eerste of uiterste wachten, of op elke andere wijs in strijd met de voorschriften der wet wordt gedaan of beproefd.

Art. 429. Wanneer de sluikerij gewapenderhand wordt gepleegd moet altijd het *maximum* der straf worden uitgesproken, onverminderd de toepasssing der algemeene strafwet, wanneer van de wapenen gebruik is gemaakt of wanneer gedreigd is daarvan gebruik te maken.

De sluikerij wordt gerekend gewapenderhand te zijn gepleegd, wanneer de overtreders, hoezeer niet zelve van wapenen voorzien, door een of meer gewapende personen worden voorafgegaan, vergezeld of op andere wijzen begeleid.

Art. 430. Met gevangenis voor den tijd van *twee maanden* tot *twee jaren*, en bij herhaling van overtreding voor den tijd van *een jaar* tot *vijf jaren* worden zij gestraft die vereenigingen van personen tot het plegen van sluikerij hebben bijeengebragt, geregeld, die als hoofden of bestuurders van zoodanige vereenigingen gehandeld hebben, of die enkele personen, hetzij deze al dan niet onder hun gezag staan, tot het plegen dier overtreding hebben overgehaald of gebezigd.

Art. 431. Wanneer de overtreders dé personen aanwijzen die hen door giften of beloften tot het plegen der overtreding mogten hebben overgehaald of voor wier rekening de overtreding mogt gepleegd zijn, en wanneer ten gevolge van die aanwijzing de strafbepalingen dezer wet op zoodanige personen kunnen worden toegepast, wordt aan den regter overgelaten om die aanwijzing als verzachtende omstandigheid in aanmerking te nemen bij de bepaling der straf, die in dit geval zelfs beneden het *minimum* bij de wet bepaald kan worden verminderd.

Art. 432. Vervoer op het terrein van toezigt zonder de benoodigde documenten of op andere wijs in strijd met de voorschriften der wet geschiedende, wordt gelijk gesteld met sluikerij en als zoodanig gestraft.

Indien nogtans aan den opperste ambtenaar in het arrondissement waarin de bekeuring is geschied, binnen veertien dagen daarna het wettig aanzijn der goederen binnen 'slands bewezen wordt, en te zijnen genoege wordt aangetoond dat de vervoer niet is geweest eene poging tot sluikerij, kan er, voor zoo veel de accijnsvrije goederen betreft, ontslag van het aangehaalde worden verleend, en de overtreding worden afgedaan enkel tegen betaling der kosten en van eene boete van *vijf en twintig gulden*.

Wat de accijnsgoederen betreft, is ook in zoodanig geval de bepaling van artikel 434 van toepassing in vervanging van die bij artikel 427 bepaald.

Art. 433. De straffen bij artikel 427, 429, 430 en 432 bepaald zijn ook dan toepasselijk wanneer de overtreders, of de goederen welke zij vervoeren, eerst buiten het terrein van toezigt achterhaald worden

Art 434. Alle vervoer van accijnsgoederen buiten het terrein van toezigt zonder documenten, in de gevallen waarin die bij de wet gevorderd worden, of op documenten welke geene kracht hebben om den vervoer te dekken, wordt gestraft met verbeurd verklaring der goederen en met eene boete van tienmaal de accijnsen, ten laste van den vervoerder; — voor zooverre bij de bijzondere accijnswetten geene andere straffen zijn bepaald.

Art. 435. De straf van gevangenis bij artikelen 427 en 432 bedreigd, is echter niet van toepassing wanneer de bekeuring gedaan wordt tusschen zons opgang en ondergang op de in artikel 51 vermelde heerebanen.

Zij wordt alsdan vervangen, wat de accijnsgoederen betreft, door eene boete van tienmaal den accijns, en wat de goederen betreft waarvan de invoer of uitvoer is verboden, door eene boete ten bedrage van de dubbele waarde.

Art. 436. De postwagens, postkarren en de daartoe behoorende gespannen, de spoorwagens, de passagiersstoombooten, de barges of volksschuiten, voor zoo verre deze vervoermiddelen van de benoodigde akten van toelating zijn voorzien en in hunne gewone dienst worden gebezigd, zijn niet aan verbeurdverklaring onderworpen ter zake van overtredingen, gepleegd door reizigers welke zich in of op dezelve bevinden, ten ware het blijken mogt dat de geleiders der rijtuigen of de bevelvoerders der vaartuigen in verstandhouding staan met de overtreders.

Art. 437. Bij ontdekking van overtredingen door middel van openbare van akten van toelating voorziene postwagens, barges of volksschuiten, van stoombooten of andere openbare vervoermiddelen of ook door middel van postcouriers gepleegd, welke met verbeurdverklaring der vaartuigen of voertuigen en gespannen, geldboete of gevangenis gestraft moeten worden, kan wel dadelijke aanhaling der goederen geschieden, voor zoo verre daartoe termen zijn, doch kan de bekeuring overigens niet worden voltrokken dan op de bestemmingsplaats en voor zooveel de postcouriers betreft, niet dan na volbragte reize.

De ambtenaren bekeurders moeten in dit geval de vaartuigen of voertuigen tot aan de eerste wisselplaats of bestemmingsplaats vergezellen, en zijn bevoegd zich daartoe in, op of aan boord dier vaar- of voertuigen te plaatsen zonder betaling van vrachtgeld.

Art. 438. Geene bij deze wet of bij de bijzondere accijnswetten bedreigde gevangenisstraf wordt toegepast wanneer de zaak, uithoofde van verzachtende omstandigheden, volgens artikel 457 bij dading is afgedaan.

Art. 439. Alle aan regten of accijnsen onderhevige goederen welke, vergeleken met inhoud der daarvoor afgegevene documenten, bevonden worden niet onder derzelver ware of eigene benaming te zijn aangegeven, overeenkomstig artikel 167 dezer wet, worden aangehaald en verbeurd verklaard, ten laste van den beheerder der goederen; behoudens de bijzondere bepalingen van artikel 29, 30 en 86 dezer wet nopens den invoer ter zee en dien op generale verklaring langs rivieren en kanalen.

Art. 440. De partij of partijen accijnsvrije, doch aan regten onderworpene goederen welke, vergeleken met den inhoud der daarvoor afgegevene documenten, bevonden worden wel onder derzelver ware of eigene benaming aangegeven doch gedeeltelijk verzwegen te zijn, worden aangehaald en verbeurd verklaard.

Art. 441. Wanneer echter in het geval bij het vorige artikel voorzien, het verzwegene op de hoeveelheid van dezelfde soort van goederen in een en hetzelfde document vermeld, slechts bedraagt één twaalfde gedeelte van de hoeveelheid in dat document opgegeven, bepaalt zich de verbeurdverklaring tot het verzwegen gedeelte. Zij kan echter vervangen worden door eene boete ten bedrage van het dubbele regt dat voor het verzwegen gedeelte verschuldigd is; voor doorvoergoederen, van het dubbele invoerregt voor dat gedeelte.

Indien de doorvoergoederen ten invoer verboden zijn, is de boete gelijk aan het één vijfde gedeelte van de waarde doch kan in dit geval nooit minder bedragen dan *vijf en twintig gulden*.

De bepalingen van dit, en die van het vorige artikel, maken geen inbreuk op de bijzondere bepalingen van artikel 26, 27, 28 en 86 dezer wet nopens den invoer ter zee en dien op generale verklaring langs rivieren en kanalen, noch op die van artikel 151 en 296.

Art. 442. De strafbepalingen bij artikel 440 en 441 vastgesteld omtrent verzwijging van doorvoergoederen aan een verbod van invoer onderhevig, zijn ook van toepassing op het geval dat goederen waarvan de uitvoer verboden is, ten doorvoer worden aangegeven, en wanneer alsdan meer wordt aangegeven dan voorhanden is.

Wanneer het te veel aangegevene het een twaalfde van de aanwezige goederen niet overtreft, is er alleen eene boete verbeurd van één vijfde der waarde van het te veel aangegevene, te berekenen volgens de waarde van het aanwezige, doch kan ook deze boete nooit minder bedragen dan *vijf en twintig gulden*.

Art. 443. Wanneer eene aanhaling mogt gedaan zijn alleen wegens ontbreken of verschil in merken of nommers; of omdat de bevonden emballaadje van anderen aard is dan die in de aangifte vermeld, en wanneer blijken mogt dat de aangehaalde goederen dezelfde zijn welke zijn aangegeven, en dat er geene sporen van misbruik bestaan, worden de goederen tegen elke betaling van de kosten vrijgegeven.

Art. 444. Alle lading, lossing of ligting van goederen aan regten of accijnsen onderhevig, zonder de daartoe bij de wet gevorderde documenten, of op documenten welke niet door de bevoegde ambtenaren zijn afgeteekend, of op andere dan de aangewezene los- of ladingsplaatsen, of die op eenige andere wijs in strijd met de voorschriften dezer wet wordt bewerkstelligd, wordt gestraft met verbeurdverklaring van de geladene, geloste of geligte goederen, en met eene boete van tienmaal de renten en accijnsen van dezelve; ten laste van den schipper of voerman, in, op of uit wiens vaartuig of voertuig alzoo wordt geladen, gelost of geligt.

Art. 445. Bij allen invoer, tot na aankomst en visitatie ter losplaats, of tot den opslag in entrepôt, gelijk mede bij uitvoer en doorvoer, moeten de generale verklaringen, volgbrieven, uitgaande of transito-paspoorten, of andere documenten, bij de goederen voorhanden gehouden worden om, des gevorderd, ook onder weg aan de ambtenaren dadelijk ter visitatie aangeboden te kunnen worden.

Indien echter bij eene bekeuring op grond van gemis van documenten, en alzoo op grond van artikel 427 dezer wet, uiterlijk binnen veertien dagen daarna aan den hoofdambtenaar in het arrondissement waar de bekeuring is voorgevallen, te zijnen genoege wordt bewezen dat de goederen inderdaad zijn ingeklaard en aangegeven geweest, en dat daarop document was verkregen, wordt ontslag van goederen verleend enkel tegen betaling der kosten, en de vervoerder alleen gestraft met eene boete van *vijf en twintig gulden* voor elk ontbrekend document.

Wanneer de bekeuring wordt gedaan bij invoer van goederen die vrij van invoerregten, of bij uitvoer van goederen die vrij van uitvoerregten zijn, wordt er enkel ontslag verleend tegen betaling van de kosten.

Art. 446. Wanneer het bewijs van gedane aangifte, in het vorig artikel vermeld, omtrent enkele afzonderlijke pakken, kisten of andere gedeelten eener aangegevene lading of vracht niet mogt geleverd worden, worden zoodanige goederen verbeurd verklaard, en vervalt de vervoerder daarenboven in eene boete van tienmaal de regten en accijnsen van de goederen waarvoor de documenten ontbreken.

Zoo de goederen vrij van regten en accijnsen zijn, heeft er geene verbeurdverklaring plaats, en bepaalt zich de straf bij eene boete van *een gulden* voor ieder pak, kist of ander stuk, of voor iedere honderd ponden gewigt der losse of gestorte goederen.

Bij invoer ter zee blijven de artikelen 26, 27 en 28 en bij invoer langs de rivieren en kanalen, op generale verklaring, artikel 86 dezer wet van bijzondere toepassing.

Art. 447. Zij die van eenige vrijstellingen bij deze wet aan de nationale visscherij, of in het algemeen met opzigt tot den in- of uitvoer of den vervoer op het terrein van toezigt, bij de wet of krachtens de wet door de administratie verleend, misbruik maken tot het plegen van sluikerij, worden gestraft met gevangenis voor den tijd van ten minste *drie maanden* en ten langste *twee jaren*, en bij herhaling, met gevangenis voor den tijd van ten minste *twee* en ten langste van *tien jaren*, onverminderd de verbeurdverklaringen bij artikel 427 en 432 vermeld.

Art. 448. Alle inslagen of uitslagen uit fabrijken, magazijnen of bergplaatsen, zonder de benoodigde accijns-quitantiën of andere documenten, worden gestraft met verbeurdverklaring der in- of uitgeslagene goederen en met eene boete van tienmaal de invoerregten en accijnsen, voor zoo verre bij de speciale accijnswetten geene andere straffen daartegen zijn bepaald, en met uitzondering van het geval bij artikel 291 dezer wet voorzien.

Art. 449. In het geval bij artikel 432 voorzien, gelijk mede in alle gevallen waarin de hoegrootheid moet worden berekend van boeten voor goederen bij de waarde belast, of waarin de waarde der goederen zelve moet strekken tot berekening van de hoegrootheid der boete, of van die der som waarvoor verbeurdverklaring kan worden afgekocht, is de belanghebbende gehouden eene aangifte der waarde te doen, behoudens het regt der ambtenaren tot benadering.

Wanneer de belanghebbende weigert die aangifte te doen, wordt de waarde door de ambtenaren zelve begroot, en strekt alsdan tot grondslag van berekening der boeten en afkoopsom.

Art. 450. Bij alle overtredingen vallende in de termen van artikel 427, 430, 432 en 447 dezer wet, kunnen de personen die zich daaraan schuldig maken en op heeterdaad betrapt worden, door de ambtenaren in verzekerde bewaring worden genomen, voor zooverre zij geen bij hen bekend domicilie binnen het rijk hebben.

De ambtenaren moeten hen zoo spoedig mogelijk hetzij regtstreeks, hetzij door tusschenkomst van de hulpofficieren in artikel 32 van het Wetboek van Strafvordering vermeld, met overlegging van afschrift van het ter zake opgemaakt proces-verbaal van bekeuring, overleveren aan den officier van justitie in het arrondissement waarin de aanhouding is geschied, die een bevel van voorloopige aanhouding uitvaardigt, wanneer er geene bijzondere redenen daartegen bestaan.

Dit bevel moet binnen den termijn bij artikel 53 van het Wetboek van Strafvordering bepaald, overeenkomstig het 2de lid van artikel 88 van dat wetboek (hetwelk mede op de overtredingen in dit en in het volgend artikel bedoeld toepasselijk wordt verklaard) door de bevoegde regtbank bekrachtigd worden.

Indien de bekeuring nog vóór de overlevering aan den officier van justitie, of gedurende de voorloopige aanhouding door dezen of door de regtbank bevolen, bij dading wordt afgedaan, of wanneer het proces-verbaal buiten gevolg wordt gesteld, wordt de aangehoudene onmiddellijk uit de verzekerde bewaring ontslagen.

Insgelijks wordt hij in vrijheid gesteld, wanneer er geene regtsvervolging tegen hem is aangevangen binnen veertien dagen na de aanhouding.

Art. 451. De bepalingen van het vorige artikel zijn mede van toepassing ten aanzien van vreemdelingen of personen die geen bij de ambtenaren bekend domicilie binnen het rijk hebben, wanneer zij bekeurd worden wegens overtredingen op het terrein van toezigt begaan, waartegen de wet geldboete bedreigt.

Indien echter nader mogt blijken dat de aangehoudene binnen het rijk gedomiciliëerd is of wanneer de boete door hem verbeurd en de gemaakte kosten, mitsgaders de verschuldigde regten of accijnsen worden voldaan of door behoorlijke borgstelling verzekerd, met verkiezing door den bekeurde van domicilie binnen het rijk, en wijders in de gevallen bij het 4de en 5de lid van artikel 450 voorzien, moet de aangehoudene onmiddellijk in vrijheid worden gesteld.

Art. 452. Zij die onvermogend zijn om de boeten tot welker betaling zij veroordeeld zijn te voldoen, worden gestraft met gevangenis voor den tijd van minstens *zes dagen* en van hoogstens *twee jaren*.

De regter regelt den duur dezer gevangenis in verhouding tot het bedrag van de verbeurde boete.

Betaling van boete, kosten en van de de verschuldigde regten of accijnsen heeft onmiddellijke opheffing der gevangenis ten gevolge.

Art. 453. De bevoegdheid tot afkoop van verbeurd verklaring bij artikel 27, 28, 29, 86 en 441 toegekend, wordt niet verleend wanneer de verzwegene goederen verborgen zijn onder dubbele bodems, achter looze beschotten of op andere wijzen, met het klaarbijkelijk oogmerk om ze aan de visitatie te onttrekken.

Evenmin wordt zij verleend wanneer verzwegen goederen worden gevonden onder losse of gestorte goederen, klaarblijkelijk met gelijk oogmerk verborgen.

Dusdanige goederen moeten altijd verbeurd verklaard worden. Wanneer ze op de boven bedoelde wijzen in kisten, vaten of andere emballaadje verborgen waren wordt tevens zoodanig stuk emballaadje en al de daarin bevonden goederen, al zijn die aangegeven, aangehaald en verbeurd verklaard.

Zoo de goederen onder andere losse of gestorte goederen verborgen waren, of zoo de geheime bergplaats waarin de verzwegen goederen worden gevonden, in het vaartuig of voertuig zelve is aangebragt, wordt het vaartuig of voertuig aangehaald en verbeurd verklaard.

Art. 454. De vaartuigen, voertuigen, paarden, lastdieren en andere middelen van vervoer welke naar de bepalingen dezer wet of die der bijzondere accijns-wetten niet verbeurd verklaard kunnen worden, doch met, in, of op welke eenige overtreding is gepleegd welke met geldboete wordt gestraft, mogen in beslag genomen worden en zijn als onderpand verbonden voor de boete door de schippers, voerlieden of andere personen verbeurd.

Voormelde voorwerpen worden, na verkregen vonnis waarbij zij verbonden zijn verklaard, in het openbaar verkocht tot verhaal der verschuldigde boete, zonder verdere formaliteiten.

Aan boven bedoeld verband zijn echter niet onderworpen de buitengewone voorspannen welke tot den overtogt over bergen of tot het te boven komen van andere buitengewone verhinderingen onderweg gebezigd worden.

Art. 455. Niemand mag zonder schriftelijk verlof van den hoogsten ambtenaar in het arrondissement eenige schuit, boot of ander klein vaartuig hebben of houden op rivieren of andere wateren welke 's rijks grondgebied aan de landzijde van het vreemd grondgebied afscheiden noch ook op den *Dollard*, de *Eems* en de *Vriesche* en *Groninger Wadden*, noch eindelijk, op het terrein van toezigt aan de landzijde op rivieren of andere wateren welke onmiddellijke gemeenschap met het buitenland daarstellen, op verbeurte van het vaartuig en van eene boete van *honderd gulden*.

Het eenmaal gegeven verlof kan door den eersten ambtenaar in het arrondissement te allen tijde wederom ingetrokken worden, wanneer het blijkt dat daarvan misbruik wordt gemaakt.

De vorenstaande bepalingen zijn echter niet toepasselijk op vaartuigen welke op magtiging van het bevoegd openbaar gezag gebezigd worden tot het overvoeren of overzetten van reizigers en voertuigen, noch ook, voor zooveel de *Eems*, de *Vriesche* en *Groninger Wadden* betreft, op de vaartuigen welke aldaar worden gebruikt ter vischvangst op zee en voor welke de voorschriften van artikel 15 dezer wet in acht zijn genomen.

Art. 456. Allen die een' handel of bedrijf uitoefenen, of in wier woning of andere bij hen in gebruik zijnde panden eenige daad is verrigt, of vermoed wordt verrigt te zijn, naar de bepalingen dezer wet of die der bijzondere accijnswetten aan het toezigt der administratie onderworpen, zijn deswege verantwoordelijk voor de daden of het verzuim van de onder hunne bevelen staande personen, alsmede voor die van hunne echtgenooten, inwonende kinderen of andere huisgenooten, voor zooverre die daden of verzuimen betrekking hebben tot hun beroep of bedrijf, of tot de verrigtingen waarop het toezigt der administratie moet worden uitgeoefend, en voor zooverre die daden of verzuimen overtredingen van deze wet of van de bijzondere accijnswetten daarstellen.

Zij kunnen mitsdien regtstreeks bekeurd en vervolgd worden voor alle geldboeten en gevangenisstraffen welke geldboeten vervangen, door de bedoelde personen verbeurd.

Art. 457. Wegens alle overtredingen van de bepalingen dezer wet of der bijzondere accijnswetten, mag dading worden aangegaan voor zooveel betreft geldboete, verbeurdverklaring en intrekking, of ontzegging van crediet, van het regt tot het hebben van particulier of fictief entrepôt, of van andere vergunningen, zoo dikwijls de overtreding vergezeld is van verzachtende omstandigheden.

Art. 458. Alle dading is verboden wanneer de overtreding blijkbaar met bedriegelijke oogmerken is begaan, wanneer er geene verzachtende omstandigheden voorhanden zijn, en zij tevens moet worden beschouwd als genoegzaam bewijsbaar in regten.

Art. 459. De verschuldigde regten en accijnsen moeten in alle gevallen waarin op geene andere wijs betaling daarvan kan verkregen worden, of wanneer niet uitdrukkelijk bepaald is dat zij boven de verbeurde boeten betaald moeten worden, op de betaalde boeten of op de opbrengst van den verkoop der verbeurd verklaarde goederen worden vooruit genomen.

De zuivere opbrengst van boeten en verbeurdverklaringen, voor zoover daarover niet bij de wet beschikt is, wordt verdeeld op zoodanige wijs als door Ons wordt bevolen.

Art. 460. Overal waar het enkele bedrag der regten en accijnsen of een veelvoud van dat bedrag als boete wordt bepaald, wordt daaronder alleen verstaan de hoofdsom der regten of accijnsen zonder de opcenten.

Art. 461 Het weigeren met woord of daad, of het niet verleenen van toegang tot inzage en visitatie van plaatsen, goederen, werktuigen of andere voorwerpen wanneer die toegang tot inzage of vertooning, op grond der wet door daartoe bevoegde ambtenaren wordt gevorderd; het anderzins belemmeren of verhinderen van de werkzaamheden die gemelde ambtenaren, krachtens, de wet verrigten of van het toezigt dat zij houden moeten, wordt gestraft met een boete van *twee honderd* tot *vier honderd gulden*, onverminderd de toepassing der algemeene strafwet wegens feitelijkheden of beleedigingen jegens de ambtenaren.

Art. 462. De straffen in de beide vorige artikelen vermeld moeten worden toegepast onverminderd die wegens andere overtredingen, waarvan deze vergrijpen vergezeld mogten geweest zijn.

(*Vervolg hierna.*)

Advertentiën.

Getrouwd:

C. F. MARIUS,
Weduwenaar van *W. POST*,
en
A. E. JORDENS.

ARNHEM,
den 17den November
1847.

Eenige kennisgeving aan Familie en Bekenden.

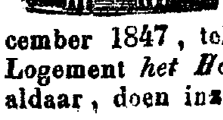

De Notaris *KOLFSCHOTEN*, te *Arnhem*, zal, op Donderdagen den 25sten November en 9den December 1847, telkens des avonds om 7 uur, in het Logement *het Hof van Holland*, in de Weverstraat aldaar, doen inzetten en finaal verkoopen:

1o. Een hecht, sterk, wèlonderhouden WINKELHUIS, ERF en OPEN PLAATS, staande op den besten stand der Stad *Arnhem*, op den Grooten Oord, Wijk D, No. 96, waarin tot heden met goed succes wordt uitgeoefend de KRUIDENIERS-AFFAIRE, VISCHKOOPERIJ en SLIJTERIJ, bevatende ruim VOORHUIS, groote watervrije KELDER, zes BOVEN- en BENEDEN-KAMERS, gedeeltelijk behangen en geplafonneerd, KEUKEN, ruime ZOLDER, DIENSTBODEN-KAMERS, WELWATERS-POMP en REGENPUT en meerdere GEMAKKEN.

2o. Een WINKELHUIS en ERF aldaar, op den hoek van de Nieuwstad en Walstraat, Wijk E, No. 208 en 310.

3o. Een dito HUIS en ERF, tot meerdere WONINGEN ingerigt, gunstig gesituëerd, in de Luthersche en Duitsche steeg, over de Roomsch-Katholijke Kerk, te *Arnhem*, Wijk C, No. 93 en 194.

En 4o. Een HUISJE en ERF aldaar, in de Langstraat, naast de Doelenpoort, bij de St. Jans-Barrière, Wijk D, No. 258.

Voorschreven perceelen zijn dagelijks te bezigtigen; om nadere informatiën vervoege men zich ten Kantore van voormelden Notaris, alwaar de verkoops-voorwaarden tijdig ter inzage zullen liggen.

De WIND-KOORNMOLEN van *Elst*, met aanhoorigheden, in welke *f* 6000 kan gevestigd blijven, blijft UIT DE HAND TE KOOP. — Te bevragen bij den Notaris Mr. *N. G. FRANCKEN* aldaar. — *Brieven franco.*

TE HUUR of TE KOOP, tegen Mei 1848, een rojaal dubbel HUIS, met extra grooten TUIN, gelegen aan de Haven dezer Stad, hebbende een schoon uitzigt over den *Rijn* en *Betuwe*, des verkiezende, met STAL en KOETSHUIS. — Te bevragen, met *franco-brieven*, onder letter W., bij de Uitgeefster dezer Courant.

† † † **Eene buitengewone getuigenis**
† † **voor den Lord Mayor afgelegd,**
† betreffende eene verwonderlijke genezing ten gevolge van het gebruik der *HOLLOWAY'S* PILLEN en ZALF. — *JAMES STANLEY*, woonachtig te *Dittan*, heeft den 14den dezer voor den Lord Mayor op het Mansionshuis de verklaring afgelegd, dat hij, op krukken loopende, gedurende 2 jaren in eenen zeer slechten toestand had verkeerd, met 26 gaten in het eene en 14 gaten in het andere been, dat hij, na zonder eenig goed gevolg in 2 hospitalen geweest te zijn en alle andere geneesmiddelen gefaald hadden, geheel en al door het gebruik der *HOLLOWAY'S* Pillen en Zalf genezen was.

Zijn op *franco-aanvrage*, à contant te bekomen bij de Heeren *F. ROMEIJN*, *Fz.*, Depôthouder te *Arnhem*; den Heer *D. WILMERINK*, te *Doesborgh*, of aan het Hoofddepôt bij den Heer *J. E. VAN SANTEN KOLFF*, te *Rotterdam*, alsmede te *Londen*, Strand 244, *HOLLOWAY'S* Etablissement.

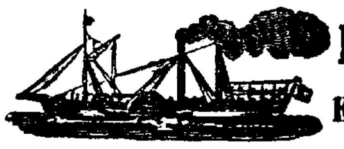

Rijn-Stoomboot-vaart.
KEULSCHE-MAATSCHAPPIJ.

DAGELIJKSCHE DIENST

Van Arnhem direct naar Keulen, Mainz, Mannheim, Straatsburg en tusschen gelegene plaatsen.

Vertrek van Arnhem, *des morgens ten 6 ure* (precies) om nog denzelfden avond te *Keulen* aan te komen.

Deze dienst sluit zich te *Duisburg* aan den *Köln-Mindener-Spoorweg* en biedt alzoo eene zekere gelegenheid, om tegen 8 uur 30 minuten des avonds te *Keulen* aan te komen, en met de om $9\frac{1}{2}$ uur van daar vertrekkende Boot dezer Maatschappij naar *Coblenz*, *Mainz*, *Mannheim* en *Straatsburg* verder te kunnen reizen, wordende naar al deze plaatsen directe en Personaal-Kaarten afgegeven, welke groote voordeelen aanbieden.

Aankomst te Arnhem *des avonds omstreeks zes ure.*

Door deze gelegenheid is het mogelijk goederen van *Amsterdam* naar *Keulen* in twee, naar *Mainz* en *Frankfort* in drie, naar *Mannheim*, in drie en een halven, en naar *Straatsburg* in vier en een halven dag te verzenden.

Nadere inlichtingen, zoo ook het Tarief van de vrachten, in *eens* van *Amsterdam* tot *Straatsburg* en alle tusschen gelegene plaatsen, zijn te bekomen bij den ondergeteekende te *Arnhem*, de Factorij der Nederlandsche Rhijn-Spoorweg te *Amsterdam* en door geheel het Rijk, aan de Kantoren van de Algemeene Expeditie-Maatschappij (*JONKER*.)

Arnhem, Junij 1847.

H. BUDDE, *G.J.Zn.*

Waterhoogte te Arnhem.

Den 19 Nov. 0 El 8 Palm 0 Duim; gew. 0 D. gev. 0 D.

Te Arnhem, bij de Wed. C. A. THIEME.